

til noget saa Lidet som det Forslag, vi har stillet op, men af politiske Grunde endog saa vilde negte den allermindeste Bevilling, der kan tjene til Forsvarssagen's Fremme, saa, mine Herrer, er det mig kun et Bevis for, at det ikke blot er under den nuværende, men ogsaa under en hvilken som helst Regjering, at de ikke vilde gjøre Noget for Forsvarssagen. Dette er min Opfattelse, og det er det, som jeg ikke forstaar. Jeg forstaar ikke, at de ikke se, at det er nødvendigt af Hensyn til Landet, at man ikke spilder den kostbare Tid. Jeg forstaar i saa Henseende hverken, at deres Politik er klog fra deres eget Standpunkt, og jeg forstaar heller ikke den Mening, hvori deres Forsvarskjærlighed fører deres Tankegang. Hvis jeg af politiske Grunde negtede Bevillinger til Forsværsvæsenet, som jeg ansaa for nyttige, for nødvendige, vilde jeg for min Person have en bestemt Gælelse af, at der et eller andet Sted i min Krop, i mit Hoved, i min Hjerne, eller hvor det nu maatte være, var noget saa Abnormt, at det Første, jeg vilde gjøre, var at forsvinde fra denne Gal, at gaa saa langt bort og saa affides som muligt, fordi jeg vilde indse, jeg havde fornægtet min Pligt imod Fædrelandet. Derfor, mine Herrer, er det, at jeg opfordrer Dem endnu en Gang til at fremme Lovforslaget, men selvfølgelig ikke, for at det kan blive slaaet ihjel om 8 Dage, men fremme Lovforslaget til 3die Behandling, for at vi igjennem det Forslag, der da maatte komme frem, dog maatte kunne naae, at der i dette Foraar i det Mindste blev gjort noget Fremskridt paa Forsværsvæsenets Omraade.

Ordføreren (Vossen): Inden Forhandlingen slutte, finder jeg mig nødsaget til at tage Ordet endnu engang navnlig lige overfor de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Tvermoes). Det ærede Medlem har taget mine Udtalelser i Gaar meget ilde op og rettede i den Anledning Udtalelser til mig, som ganske vist ikke vare af nogen blid Karakter. Det ærede Medlem mente navnlig, at jeg ikke var nogen tilstrækkelig overlegen Personlighed til at opfaste mig til Dommer over denne Kommissions Arbejde. Jeg indrømmer, at jeg ikke er det, og jeg indrømmer, at jeg i alt Fald ikke har den overlegne Tone, som det ærede Medlem har. Jeg taler i Kraft ikke af en personlig Overlegenhed, men naar jeg udtaler en Dom her, er det, fordi jeg har en vis Myndighed dertil, jeg taler nemlig som Ordfører for dette Things Hlertal, det er den eneste Autoritet, i Kraft af hvilken jeg overhovedet tager Ordet og indlader mig paa at bedømme denne Sag, som

her foreligger. Det har imidlertid ikke kunnet være mit Ønske at rette nogen Beskyldning, nogen personlig Fornærmelse imod de Herrer, som have været Medlemmer af denne meget omtalte Kommission; hvis mine Ord ere faldne saaledes, at de have kunnet opfattes paa den Maade, maa de have været feil udtalte, idet det i alt Fald ikke har kunnet være min Mening. Naar jeg har talt om det befalede Resultat, hvortil Kommissionens Medlemmer skulde komme, har jeg ikke dermed ment den Bedømmelse af den foreliggende Plan, som Kommissionen endelig til Slutning er kommen til, men jeg har sigtet til det, der indeholdes i Kommissionsret, at de i det Resultat, hvortil de maatte komme, ikke maatte fravige den af Regjeringen i 1879 vedtagne Forsvarsplan. Det er vist, dette Resultat maatte de ikke fravige, og for saavidt er det korrekt at tale om, at de ere komne til et forud aftalt Resultat, men med Hensyn til Enkeltighederne, Modifikationerne i Planen, som de iøvrigt havde Anledning til at bedømme, danne sig deres Mening om og udtale sig om, har det ikke været min Mening at sigte dem. Det ærede Medlem kom dernæst ind paa en Række Enkeltheder af, hvad jeg i Gaar havde udtalt. Jeg er i Dag lige saa bekhvret for Thingsets Taalmodighed som i Gaar med Hensyn til den Række af Detailler, som man derved kommer til at berøre. Jeg er imidlertid nødt til at svare det ærede Medlem, idet han atter er gaaet ud fra et Synspunkt, som aldeles ikke er det, jeg er gaaet ud fra. Jeg er ikke, det gentager jeg, gaaet ud fra det Resultat, hvortil Kommissionen er kommen i sine Overveielser, thi jeg maatte allerede af Kommissionens Sammensætning vide, hvorledes dette vilde være beskaffent, om end jeg vidste, at der ogsaa hos Medlemmer af Kommissionen fandtes Forskjelligheder i Meningen om Udførelsesmaaden af Planen. Jeg kan i saa Henseende minde om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds, som er et af disse Medlemmer. Vi have jo meget godt vidst, at han har en noget afvigende Anskuelse, men han har ikke desto mindre her udtalt, at Regjeringens Forsvarsplan af 1879 var som skrevet ud af hans Hjerte. Altsaa kan der ikke være Tvivl om, at jeg har havt Ret i at sigte, at Kommissionens Mening om Forsvarsplanen forud var givet. Men det er heller ikke dette Udgangspunkt, jeg har taget, det har været de faktiske Oplysninger, som Kommissionen ved Behandlingen af sin Opgave har fremsat, og det er om dem, jeg har sagt, at de til en vis Grad tjene til at stadfæste de Indvendinger, som ere komne frem imod Planen.